

[Finansministeren.]

procent som mere vilkårlig end den, der står i den gældende lov? Ifølge gældende lovgivning har vi en regel for den gennemsnitlige stigning med undtagelse af visse byer og visse amter. Det er også noget, man er kommet til ved en overvejelse i det høje ting, og er det ikke den kreds af undtagelser, man drager, som er afgørende for resultatet? Kan det med samme ret — eller jeg synes med samme uret — kaldes vilkårligt?

Jeg har meget svært ved at følge de ærede medlemmer hr. Thestrup og hr. Axel Kristensen i deres beregninger over, hvor stor stigningen er fra 11. til 12. vurdering. Det afgørende ved denne lov er stigningen fra 10. vurdering til i dag, for det er den, vi gar ud fra, og vi kommer altså som det bedst mulige skøn til, at der er en stigning på 55 pct. At der så har været en stigning fra 10. til 11. vurdering på 30 pct. ifølge loven — i virkeligheden har stigningen været mindre for almindelig landbrugsjord — kan ikke bevirke, at vi nu skal lave en anden lov. Vi anerkender i dag, at det princip, man dengang valgte, var mindre hensigtsmæssigt. Men når vi bruger 10. vurdering som udgangspunkt, må det være rimeligt at beregne stigningen fra 10. til 12. vurdering således, som tilfældet er her.

Jeg skal herudover kun takke udvalget for det arbejde, der er blevet udført, og takke de tre regeringspartier for den tilslutning, de har givet lovforslaget.

Axel Kristensen: Til det ærede medlem hr. Aage Fogh vil jeg sige, at han overhovedet ikke har forstået det, jeg sagde om industriarealer. Det, jeg mente, var selvfølgelig, at for de industriarealer, som skal bruges straks, ville man kunne betale, hvad de koster; men hvis man skal have en fornuftig planlægning, hvis en bedrift i København har virksomheder 3-4 forskellige steder og vil samle dem, kan det ikke gøres på én dag — det gøres måske på 10-15 år — og hvis den yderligere skal skaffe sig udvidelsesmuligheder, er det meget betydelige arealer, den skal sikre sig i reserve. Jeg har et eksempel, der viser, at jord, der er købt fornuftigt, vil få en årlig skat på omkring 50 øre pr. m² efter

næste vurdering, og det pågældende selskab, der mente at have disponeret fornuftigt, er i fuld gang med at overveje muligheden af at sælge denne jord, fordi denne disposition ikke mere er forsvarlig med de skatter, der nu vil komme. Det er derfor, jeg mener, at det ærede medlem hr. Aage Fogh ikke har forstået, hvad jeg talte om; og det er ikke ualmindeligt, at han ikke gør det; han lever i høj grad på klicheer og påstanden om, at nu har venstre igen rettet sig efter de konservative. Det gør vi ingenlunde. Jeg sagde udtrykkeligt ved første behandling, at hvor der forelå klart bevis for, at værdierne var samfundsskabte — f. eks. hvor der etableredes en bane, en havn eller lignende — havde jeg ikke det mindste imod en dækning for værdistigningen. Men den lovgivning, der nu kommer, finder jeg urimelig.

Thestrup: Jeg vil gerne påpege det, jeg nævnte før over for ministeren. Forholdet er det, at ved den 11. almindelige vurdering i 1956 blev efter den dagældende lovgivning konjunkturtillægget sat til 30 pct. Det kan vi ikke ændre, uden at vi på en eller anden måde giver loven tilbagevirkende kraft. Når vi derefter bedømmer, hvor meget konjunkturerne er steget på landbrugsjord fra 11. almindelige vurdering til nu, ser vi, at det er 23 pct. af 11. almindelige vurdering, og det vil sige, at vi skulle have været oppe på 30 pct. til. Det vil igen sige, at hvis ikke vi enten vil give loven tilbagevirkende kraft eller vil give fritagelse for en sådan konjunkturstigning, som lovens princip hidtil har været, så måtte vi være gået op på 60 pct. i stedet for de 55, der er nævnt her.

Aage Fogh: Det er ikke, fordi jeg vil indlade mig i en diskussion med det ærede medlem hr. Axel Kristensen, for når man er nået dertil, at man er så sikker på sig selv, som han er, og har en sådan ringeagt for andre medlemmer, tjener det ikke noget fornuftigt formål at diskutere med ham.

Det, jeg sagde, var ganske simpelt, at fabrikanter ligesom andre må lægge sig efter at placere virksomhederne på det sted, hvor de har råd til at bygge. Ligesom man ikke kan have gartnerne på Kongens Ny-